

MARK GREANEY
**A SZÜRKE
EMBER**

agave
könyvek

EGY

A lezuhant helikopterhez nem az al-Kaida fegyveresei értek oda elsőnek, és nem is volt közük a gép lelövéséhez. Négy helyi fiú volt régi, fatusás Kalasnyikovval: a reggel összetákolt útzárat őrizték száz méterre a helikopter becsapódásának helyétől. Utat törtek maguknak az utcába vágódó kétrotoros amerikai gép előtt menedéket kereső bámészkodók, boltosok, utcakölykök és a baleset elkerülése érdekében lehúzódtak taxik falanxában. A négy fiatal fegyveres óvatosan, de mindenféle taktikai megfontolás nélkül közelítette meg a helyszínt. A tomboló tűzből felhangzó hatalmas csattanás – a forróságban elsült egy kézi lőfegyver – máris fedezékbe kényszerítette őket. Kivártak, majd ismét fölbukkant a fejük, célra tartottak, és beleürítették ugató, rángatózó fegyvereiket a meggörbült fémszörnybe.

Megfeketedett amerikai gyakorlót viselő férfi kúszott elő a roncsból, hogy kapjon vagy két tucat lövedéket a fiúktól. Amint föltépték a hátát az első löszerek, nem mozgott tovább.

Most, hogy egy csomó ordító civil szeme láttára megöltek egy embert, az adrenalinlöketből fölbátorodva kiléptek a fedezékükből, aztán megközelítették a roncsot. Újratáraztak, és fölemelték a karabélyt, hogy tüzet nyissanak a pilótafülkében égő legénységre. Ám mielőtt még

megtehetnék volna, három jármű érkezett mögülük nagy lendülettel: arabul beszélő külföldiekkel teli pick-upok.

Befutott az al-Kaida.

A helybéli srácok bölcsen elhátráltak a géptől, elvegyültek a civilek között, és hálát adtak Istennek, mialatt az álarcosok szétbontakoztak a roncs körül.

Még két katona összetört holtteste zuhant ki a Chinook hátuljából: ezek voltak az első képek, amelyeket a helyszínről készített a hármasszámú gépkocsiról leugró háromtagú al-Dzsazíra-tudósítócsapat.

Gentry nagyjából másfél kilométerre onnan letért az útról, bekanyarodott egy száraz vízmosásba, és addig hajtotta a Land Rover-t a magasra nőtt, barna fűcsomók között, amíg csak tudta. Kiszállt, a platóhoz sietett, zsákot dobott a hátára, és egy hosszúkás, teveszörszínű tokot emelt ki a fogantyújánál fogva.

A kocsitól távolodva vette csak észre a bő szabású öltözkékét borító alvadtt vért. Nem a sajátja volt, és nem volt kérdéses, honnan származik.

Pontosan tudta, kié.

Harminc másodperccel később fölért a meder mellett húzódó domb-sor tetejére, majd a lehető leggyorsabban kúszni kezdett előre, maga előtt tolvaj felszerelését. Amikor úgy érezte, kellően láthatatlan már a homokban, a fűcsomók között, elővett a zsákból egy távcsövet, a szeméhez emelte, és a távolban egyre magasabbra kapaszkodó fekete füstfelhőre szegezte.

Állkapcsán megfeszültek az izmok.

A Chinook Baádzs egyik utcáján állapodott meg. Kisebb tömeg gyűlt össze a maradványok körül. Gentry távcsöve nem volt elég erős, hogy pontosabban mutassa a részleteket, ezért a férfi oldalra hemperedett, és kicsattintotta a teveszörszínű tokot.

A Barrett M107 ötvenes kaliberű mesterlövészpuska fél sörösdoboznyi méretű lőszerrel működött, a súlyos lövedékek közel kilenc focipálya per másodperc sebességgel hagyták el a torkolatot.

Gentry nem tárazott be, csupán a földet és helyszínére irányozta a fegyvert, hogy használhassa a rászerelt erős céltávcsövet. A tizenhatszoros nagyítású lencséken át láthatta a tüzet, a pick-upokat, a fegyvertelen polgári személyeket és a fegyvereseket.

Néhányan közülük nem viseltek maszkot: helyi kemény srácok voltak.

Mások arcát fekete maszk vagy kúfija takarta. Nyilván az al-Kaida csapata. A külföldi rohadékok, akik azért vannak itt, hogy amerikaiakat és kollaboránsokat öljenek, és kihasználják a térség bizonytalan helyzetét.

Fém csillant a levegőben, aztán karddal sújtottak egy földön elterült alakra. Gentry még az erős céltávcsóval sem tudta megállapítani, vajon a fekvő ember már halott volt, vagy élt, amikor a penge belevágott.

Állkapcsa ismét megfeszült. Nem volt amerikai katona, soha nem is szolgált a seregben, viszont igenis *amerikai* volt, és bár nem tartozott felelősséggel hazája haderejének tagjaiért, még kapcsolatban sem állt velük, éveken át nézte a tévében a szeme előtt éppen zajló vérfürdőhöz hasonló képeket – jelentős önuralmának minden morzsájára szüksége volt, hogy legyűrje émelygését és felháborodását.

A gépet körülvevők egy emberként kezdtek hullámozni. Figyelőpontja és a landolás helyszíne között áradt a forróság a száraz földből, a levegő remegése miatt beletellett egy másodpercbe, mire megértette, mi is történik, de hamarosan felismerte, miféle ujjongó érzés árad a lezuhant helikopter köré gyűlt mészárosokból.

A testek fölött táncoltak a mocskok.

Levette ujját a hatalmas Barrett sátorvasárról, és végighúzta a sima tapintású elsütőbillentyűn. Lézeres távolságmérője elárulta, milyen messze

történik az egész, a táncosok és közte vászonsátrak kis csoportja csapdosott a szélben, ami megmutatta, mekkora lehet a széleltolás.

De bölcsebb volt annál, semhogy tüzet nyisson. Ha betáraz és meghúzza az elsütőbillentyűt, végez néhány barommal, viszont futótűzként terjedne a hír, hogy egy mesterlövész van a környéken, és még nyolc kilométerre se közelítené meg a kiemelési pontját, máris a seggében járna az összes kis csipás zöldfülű, akinek van egy puskája meg egy mobilja. Lefújnak a kiemelést, és egyedül kellene kijutnia innen.

Nem – mondogatta magának. Jogos lenne némi visszavágás, de nagyobb szarvihart szabadítana el annál, mint amire készen áll.

Gentry nem szokott hazardírozni: magánorgyilkos volt, bérkatona, szerződéses operátor. Olyan gyorsan leszedne vagy hat szarházit, ahogy a bakancsát beköti, de tisztában volt azzal, hogy az efféle megtorlás nem éri meg az árát.

Homok és nyál keverékét köpte maga elé, és megfordult, hogy eltegye a Barrettet.

Az al-Dzsazíra operatőrcsapatát egy héttel korábban csempészték át a szír határon, és nem volt más feladatuk, mint rögzíteni az al-Kaida észak-iraki diadalának történetét. A kameramant, a hangtechnikust és a riportert az al-Kaida ellenőrzése alatt álló útvonalon hozták végig, a szervezet menedékházaiban aludtak egy al-Kaida-sejt társaságában. Fölvették a rakéta indítását, és azt, ahogyan becsapódott a Chinookba, valamint rögzítették a becsapódás következtében az égen megjelenő tűzgolyót is.

Most egy halott amerikai katona, egy középkorú férfi szertartásos lefejezését filmezték. A taktikai mellényén, a kézzel írt névtáblán ez állt: „Phillips: Mississippi Nemzeti Gárda”. A csapat egy tagja sem beszélt angolul, viszont abban mindannyian egyetértettek, hogy az előbb vették föl a CIA-kommandó egyik elit csapatának megsemmisítését.

Allah szokásos dicsőítése a harcosok táncával és a levegőbe leadott lövésekkel vette kezdetét. Habár a sejtnek csupán tizenhat tagja volt, most több mint harminc férfi járta az utcán, a füstölgő fémroncs előtt. A kameraman a muhtárra, az ünnepség kellős közepén táncoló helyi vezetőre fókuszált. Tökéletes volt a képkivágás: a muhtár a roncs előtt, libbenő fehér disdásája tökéletes kontrasztban állt a mögötte gomolygó fekete füsttel. Fél lábon szökdelt a lefejezett amerikai fölött, jobb kezével véres szablyát lóbált a levegőben.

Ebben a felvételben komoly pénz van. A kameraman elmosolyodott, és igyekezett megőrizni a profizmusát, ügyelt, hogy ne vegye át az Allah felségét ünneplő tánc ritmusát, kamerájával együtt szemtanú maradjon.

A muhtár a többiekkel együtt rikkantotta: „Alláhu akbar!” (Allah a legnagyobb). Lelkesen ugrándozott az álarcos külföldiek körében, sűrű szakálla közepén nagy fogú mosoly villant, ahogy az utcán előtte heverő égett, véres, halott amerikai húsdarabra nézett.

Az al-Dzsazíra csapata is kiáltozott, a kameraman pedig biztos kézzel vette az eseményt.

Profi volt, a téma a kép közepén maradt, kamerája nem remegett, meg se rezzen.

Egészen addig a pillanatig, amíg oldalvást nem rándult a muhtár feje: összepréselt szőlőszem módjára roppant meg, vér, csont és velő fröccsent szét minden irányba nagy erővel.

Akkor megrándult a kamera.

Gentry egyszerűen nem bírta megállni.

Egyik löszert küldte a másik után a tömegben lévő fegyveresekbe, és közben végig szitkozódott fegyvelmezatlensége miatt, mert pontosan tudta, hogy ezzel felrúgja a saját időrendjét, és az egész művelet megy a levesbe. Nem mintha hallotta volna a káromkodásait: a Barrett még a hallásvédő ellenére is fülsiketítően dörgött, ahogy egymást követték

a hatalmas lövedékek, és a puska csőszájfékéből érkező visszafújás homokot és göröngyöket csapott föl a földről az arcába és a karjára.

Aztán úgy döntött, nem tesz új tárat a fegyverbe, inkább végiggondolta a helyzetét. Szakmai szempontból ennél rosszabb húzás nincs is, hiszen gyakorlatilag azt ordította a felkelőknek, hogy itt van, épp közöttük tanyázik a halálos ellenségük.

De a rohadt életbe, akkor is *érezte*, hogy ez a helyes! Visszaillesztette a visszarúgástól lüktető vállgödrébe a nagy méretű fegyvert, megkereste a lezuhant helikopter helyét, és folytatta a jogos megtorlást. A nagy céltávcsőben végtagokat látott repülni szerteszét, ahogy az újabb óriási lövedék eltalálta a következő álarcos fegyverest.

Egyszerű bosszú volt, semmi több. Gentry pontosan tudta, hogy ezzel aztán nem változtat a dolgok állásán, leszámítva, hogy pudingot csinál néhány rohadékból. Teste egyfolytában tüzelt a szétszóródó gyilkosokra, elméje azonban már a közeli jövőn aggódott. Nem is próbál majd eljutni a leszállóhelyre. Az újabb helikopter kihagyhatatlanul jó célpont lenne a felhergelt al-kaidás túlélőknek. Úgy döntött, inkább elrejtőzik: keres egy átereszt vagy kisebb vádit, földdel és egyéb törmelékkal takarja be magát, egész nap csak hever majd a hőségben, tudomást sem vesz az éhségről, a csípésekről, sem a vizezési ingerről.

Szívás lesz.

Mialatt a helyére kattintotta a harmadik, utolsó tárat, azzal győzködte magát, hogy bár szar döntés volt, mégsem hiábavaló. Elvégre fél tucat halott pöcsfej az mégiscsak fél tucat halott pöcsfej.

KETTŐ

Négy perccel a mesterlövész utolsó sorozata után az al-Kaida egyik túlélő tagja óvatosan kidugta fejét a gumiszerviz ajtaján, ahol fedezékre talált. Néhány másodperc múlva a harminchat éves jemeni kilépett az utcára. Pillanatról pillanatra nőtt a magabiztossága, hogy a feje a nyakán marad. Hamarosan mások is követték, és honfitársaival együtt körülállták a vérfürdőt. Hét halott volt: a számítást úgy végezte el, hogy megnézte, hány darab alsó végtag hever kifordulva a vérrel kevert porban, majd elosztotta kettővel – a holttestekből nagyon kevés azonosítható fej és törzs maradt.

Öten al-kaidás testvérei voltak, beleértve a sejt vezetőjét és első számú helyettesét is. Ketten helyiek.

A Chinook bal oldala változatlanul füstölgött. A jemeni elindult a gép felé, autók és szeméttárolók mögött rejtőző, a soktól kitágult pupillájú emberek mellett haladt el. Az egyik helyi rémületében elvesztette uralmát a belei fölött és most saját piszkában hevert a flaszteron reszketve, mint valami eszelős.

– Kelj fel, te szerencsétlen! – kiáltotta az álarcos jemeni, oldalba rúgta, és ment tovább a helikopter irányába. Az egyik pick-up mögött négy társa lapult az al-Dzsazíra csapatával. Az operatőr cigizett, a keze úgy remegett, mint egy előrehaladott parkinsonosnak, kamerája az oldalán lógott.

– Aki él, tegyék a pick-upokra! Megkeressük az orvlövészt.

Körülnézett a minden irányban elterülő síkságon, a kopár halmokon, a dél felé tartó utakon. Az egyik magaslat fölött, tőlük másfél kilométerre porfelhő látszott.

– Ott van! – mutatta.

– Most... odamegyünk? – kérdezte az al-Dzsazíra hangtechnikusa.

– *Insallah* (ha Allah is úgy akarja).

Az egyik helyi kölyök ezt a pillanatot választotta, hogy odakiáltson az al-Kaida csapatának: jöjjenek és nézzenek meg valamit. Egy teásstand alatt lapult fedezékben a helikopter betört orrától alig tizenöt méterre. A jemeni és két embere átléptek egy véres felsőtesten, amelyet csupán a tépett fekete tunika tartott egyben: ő volt a vezetőjük, a jordániai. A vér fröccsenő ösvényt rajzolt, ahol a stand falának és ablakának csapódott, gyakorlatilag bíbor színnel festette újra a helyet.

– Mi az, fiú? – kiáltotta mérgesen a jemeni.

A kölyök vadul zihált, a szünetekben tudott csak beszélni.

– Találtam valamit.

A jemeni és két társa követték a kis kávézóba, átléptek a vértócsán, szemügyre vették a felborult asztalt, aztán benéztek a pult mögé. A padlón, hátát a falnak vetve, fiatal amerikai katona ült, tágra nyílt szeme szaporán pislogott. Karjában egy másik hitetlent tartott. Ez a férfi fekete volt, és ránézésre eszméletlennek vagy halottnak tűnt. Egyetlen fegyvert sem lehetett látni náluk.

A jemeni elmosolyodott, és meglapogatta a fiú vállát. Megfordult, és odakiáltott a kintieknek.

– Hozzátok a kocsit!

Alig több, mint tíz perccel később a három pick-up szétvált az útkereszteződésnél. Kilencen két autóval délnek indultak. A mobiljukat nyomkodták közben, hogy helyi segítséget hívjanak, mivel indultak megtisztítani a környéket a magányos orvlövésztől. A jemeni és két másik al-kaidás biztos helyre, a közeli Hatrába tartott a két sebesült

amerikai fogollyal. Ott majd fölhívja a vezetést, hogy kiderítse, miképpen tudják a legjobban hasznukra fordítani a friss zsákmányt.

A jemeni ült a kormány mögött, az anyósülésen egy fiatal szíriai utazott, a platón egy egyiptomi vigyázott a majdnem katatón állapotú katonára és haldokló társára.

A húszéves Ricky Bayliss mostanra valamennyire magához tért a zuhanás okozta sokkból. Ezt onnan tudta, hogy törött sípcsontjának tompa sajgása időközben forrón lüktető fájdalomra váltott. Lepillantott a lábára, és csak a szakadt, megégett gyakorlónadrágot meg egy ocsmányul jobbra álló bakancsot látott. A lábbelin túl ott hevert a másik katona. Nem ismerte, a névcímkéje alapján clevelandinek tűnt. Szóval, a clevelandi eszméletlennek látszott. Halottnak gondolta volna, csak hogy a mellkasa kissé emelkedett és süllyedt a repeszálló mellény alatt. Az ösztöne, az adrenalin vezérelte abban a pillanatban, amikor kivonszolta a roncsból és bemászott a közeli bódéba, hogy aztán egy perccel később tágra nyílt szemű iraki suhancok találjanak rájuk.

Egy pillanatra eszébe jutottak a barátai, akik életüket veszítették a Chinookban, és a hitetlenkedésen túl szomorúságot érzett. Ez aztán gyorsan eloszlott, amikor a platón fölébe magasodva üldögélő férfira tévedt a tekintete. Valójában ő járt itt szerencsétlenül – ő meg a clevelandi, már ha egyáltalán magához tér még, mert az kurvaélet, hogy élő adásban fogják levágni a fejüket.

A terrorista lenézett Baylissre, és teniszcipőjét a széttört lábára tette. Lassan nyomta le a talpát olyan vad vigyor kíséretében, ami megmutatta agyarszerűre csorbult fogait.

Ricky felordított.

Az autó végigszáguldott az úton, fölkapaszkodott egy dombtetőre Baádzs határában, aztán lelassított a város szélén fölállított úttorlasz, a helyi felkelők szokásos eszköze előtt: két oszlopra csavart nehéz lánc lógott a poros betonra. Két fegyveres őrizte a környéket: az egyikük lustán üldögélt egy műanyag széken, fejét az általános iskola udvarának kőkerítésén nyugtatta. A másik a lánc végében állt, kényelmesen elhelyezkedett társa mellett, hátán Kalasnyikov lógott csővel lefelé, kezében egy tálnyi humuszt és lepénykenyeret tartott, szakállán ételcafatok éktelenkedtek. A torlasz túloldalán vén kecskepásztor nógatta száanalmas kis nyáját a járdán.

Az al-kaidás az északnyugat-iraki felkelés gyengeségét szidta: összesen ezt a két semmirekellőt képesek kiállítani egy ellenőrző-áteresztő ponton? Ha ennyire hülyék, akkor a szunniták akár át is adhatnák a terület felügyeletét a kurdoknak meg a jezidiknek.

A jemeni lassított, letekerte az ablakot, és odakiáltott az álldogáló irakinak.

– Nyisd már ki, te féleszű! Dél felé van egy orvlövész!

A fegyveres letette az ebédjét, megfontolt léptekkel az út közepén álló pick-uphoz ment. Kezét a füléhez emelte, mint aki nem hallotta a jemeni kiáltását.

– Nyisd ki a kaput, különben...

A közeledő felkelőről a falnál ülő társára nézett, akinek a feje időközben oldalra billent, úgy lógott. A következő pillanatban a test előre hanyatlott és kizuhant a székből a földre. A milicista egyértelműen halott volt, eltörték a nyakcsigolyáját.

Erre a platón tartózkodó fegyveres is figyelte. Gyorsan felállt, érezte, hogy gond van, de nem értette a helyzetet. Akárcsak a kormány mögött ülő új vezére, ő is az út közepén lévő helyire meredt.

Az autóhoz közeledő szakállas fegyveres maga elé emelte jobb karját. Ruhája bő ujjából fekete pisztoly került elő.

Azonnal leadott két lövést, mire az egyiptomi visszazuhant a platóra.

Bayliss a hátán hevert, bámulta a perzselő déli napot. Érezte, ahogy lassítanak, majd megállnak, hallotta a sofőr kiabálását, a lehetetlenül gyors pisztolydördöléseket, és végignézte, ahogy holtan esik össze a közvetlenül fölötte álló álarcos.

Újabb pisztolylövés-sorozatot hallott, aztán üveg tört, valaki kurtán felkiáltott arabul, végül minden elcsöndesedett.

Vergődött és ordítózott, megszállottan igyekezett lelökni magáról a véres holttestet. Küzdelme akkor ért véget, amikor leemelték róla a halott terroristát, és még a platóról is lehúzták, ledobták az utcára. Szürke disdását viselő szakállas férfi markolt bele a repeszálló mellényébe, hogy ülő helyzetbe rántsa. A kíméletlen nap miatt csak homályosan látta az ismeretlen arcát.

– Tudsz járni?

Ricky valamiféle sokkból fakadó látomásnak vélte az egészet: a férfi amerikai angolt beszélt. Most hangosan megismételte.

– Hé! Fiam! Magadnál vagy? Tudsz járni?

Bayliss lassan formálta a szavakat, hogy feleljen a látomásnak.

– A... a lábam eltört, a bajtársam meg eléggé csúnyán néz ki.

Az ismeretlen szemügyre vette Ricky sebesült lábát.

– Kettős lábszártörés – állapította meg. – Túléled.

Ezután az eszméletlen férfi nyakára tette a kezét, és gyászos előrejelzést adott.

– Nincs esélye.

Gyorsan körbepillantott. A Mississippi államból való fiatal katona még mindig nem látta rendesen az ismeretlen arcát.

– Hagyd itt, hátul – mondta most Rickynek. – Megteszünk érte mindent, amit csak tudunk, viszont téged előre kell ültetnem, az anyósülésre. Ezt tekerd az arcodra!

Lehúzta a halott terrorista nyakáról a kűfíját, és Baylissnek adta.

– Ilyen lábbal nem tudok járni...

– Oddd meg! Mennünk kell. Hozom a cuccomat. Gyerünk!

A szakállas megfordult, és az árnyékba boruló sikátorba futott. Bayliss bedobta kevlársisakját a kocsi, helyébe föltekerte a fejkendőt, majd az ép lábát terhelve leászott a platóról. Jobb lábából kínzó fájdalom hasított az agyába. Az utcát kezdték ellepni a különböző korú civilek: tartották a távolságot, és úgy figyelték, mint valamiféle erőszakos színelőadás közönsége.

A katona fél lábon elugrált a jobb oldali ajtóhoz, kinyitotta, mire fekete inget viselő álarcos arab zuhant ki az útra. Egyetlen bemeneti nyílás volt a bal szeme fölött. Egy másik terroristát látott benn a kormányra borulva, halk zihálása nyomán véres hab bugyogott ki a száján. Ricky épp csak becsukta az ajtót, amikor az ismeretlen amerikai kinyitotta a vezetőoldalt, kihúzta a sebesültet és hagyta az aszfaltra esni. Újra elővette a pisztolyát, és oda se nézve belelőtt egyszer, aztán az autó felé fordult, bedobott egy barna zsákot, egy AK-47-est és egy M4-es karabélyt. Fölkapaszkodott a kormány mögé, és a kocsi megindult előre, átördült az útzár leeresztett láncán.

Ricky halkán beszélt, ahogy elméje még mindig próbálta földolgozni a történeteket.

– Vissza kell mennünk. Talán vannak még túlélők.

– Nincsenek. Te vagy az.

– Honnan tudod?

– Tudom.

Gondolkodott, mielőtt folytatta.

– Mert benne voltál abban a mesterlövészcsapatban, amelyik leszedte azokat a csókákat a helikopternél?

– Lehet.

Közel egy percen át szótlánul haladtak. Bayliss csak nézett előre, bámulta a hegyeket, majd lepillantott remegő kezére. Azután megint a sofőr felé fordult a figyelme.

– Ne nézz az arcomra! – vakkantotta azonnal az ismeretlen.

A katona engedelmeskedett, visszafordult az előttük húzóódó út irányába.

- Amerikai vagy? – kérdezte.
- Igen.
- A különleges műveletek egységétől?
- Nem.
- A haditengerészetnél szolgálsz? SEAL vagy?
- Nem.
- Force Recon?
- Nem.
- Megvan! A CIA-nak dolgozol, vagy valami ilyesmi.
- Nem.

Bayliss félig a szakállas felé fordította a fejét, de aztán rájött, mit csinál.

- Akkor? – kérdezte.
- Csak erre jártam.
- Csak erre jártál? Most szórakozol?
- Elég a kérdésekből.

Megtettek egy teljes kilométert, mielőtt Ricky újra megszólalt.

- Mi a terv?
- Nincs terv.
- Nincs terved? Akkor mit csinálunk most? Hova megyünk?
- *Volt* tervem, de abban nem szerepelt, hogy magammal viszlek, szóval most ne azon drámázz itt nekem, hogy menet közben találom ki az egész szart.

A katona egy pillanatra elhallgatott.

- Vettem – mondta aztán. – A terveket ok nélkül túlértékelik.

Újabb perc után Bayliss a sebességmérőre lesett, és azt látta, hogy közel kilencvennel mennek a rossz minőségű, murvás úton.

- Van valami fájdalomcsillapító a zsákodban? – kérdezte aztán. – Nagyon fáj a lábam.

– Bocs, de nem tompulhatsz be. Te fogsz vezetni.
– Vezetni?
– Amikor a hegyek közé érünk, megállunk. Kiszállok, ti ketten pedig nélkülem mentek tovább.

– Na és te? Tal Afarnál van egy előretolt műveleti bázisunk. Épp oda tartottunk, amikor meglóttak. Elmehetünk oda.

Spártai körülmények, elszigetelt hely, viszont megfelelően felszerelve a támadók ellen, ráadásul sokkal biztonságosabb, mint egy pick-up a nyílt úton.

– *Te* elmehetsz oda. Én nem.
– Miért nem?
– Hosszú. Nincs több kérdés, katona. Emlékszel?
– Tesó, mitől félsz ennyire? Plecsnit vagy valami hasonló szarságot adnak ezért.

– Nekem a szarság jutna.
Néhány perccel később beértek a Szindzsár-hegység előhegyei közé. Az ismeretlen leállt az út mellett, poros datolyapálmáknál. Kiszállt, húzta magával az M4-et meg a zsákját, aztán segített a katonának átúlni a kormány mögé. Bayliss szuszogott, nyöszörgött a fájdalomtól.

A szakállas ezek után vetett egy pillantást a platón fekvő társára.
– Meghalt – közölte érzelemmentes hangon. Sietős mozdulatokkal levette a clevelandi repeszálló mellényét meg az egyenruháját, otthagya a kocsiban, egy szál barna alsógatyában és pólóban. Bayliss felháborodott, hogy így bánik a halott katonával, de nem szólt semmit. Ez a fickó, ez a... Akárki is volt, nem érzélgősséggel, hanem céltudatossággal és a kínálókozó lehetőségeket kihasználva maradt életben az ellenséges vidéken.

Most az egyik pálma tövéhez dobta az összegyűjtött felszerelést.

– A féket és a gázt is a bal lábaddal kell nyomnod.
– Értettem.

– Innen északra, kábé tizenöt kilométerre van az előterolt műveleti bázisotok. Az AK-t tartsd az öledben, a táruk meg maradjanak mellett! Ha tudsz, maradj lo-próban!

– Miben?

– *Low profile*. Kerüld a feltűnést! Ne hajts gyorsan, ne kelts figyelmet, a kűfűját tartsd az arcod előtt!

– Vettem.

– De ha nem tudod elkerűlni a kapcsolatfelvételt, lűj mindenre, ami nem tetszik, oké? Szoktasd magadat a gondolathoz! Ha túl akarod élni a kűvetkező fél órát, akkor keménynek kell lenned.

– Érttem. És te?

– Én már az vagyok.

Ricky Bayliss közlegény lábának fájdalmas dobszavára újra meg újra elfintorodott. Elűrenézett, nem a bal oldalán álló férfira.

– Akárki is vagy... köszönűm.

– Azzal köszűnd meg, hogy hazahűzol és elfelejtet az arcomat.

– Vettem. – A fejét csűvált. – Csak erre jártál – dűrműgte.

Bayliss elhagyta a facsoportot, és az útra gűrdűlt. A visszapillantű tűkűrbűl műg utoljára az ismeretlenre nűzett, a forrűságtűl remegű levegű, az abroncsok nyomán fűlcsapű por azonban eltakarta.

HÁROM

A londoni Bayswater Roadon álló hatszintes irodaépület a város közepének visszasságára, a Hyde Park és a Kensington Gardens idilli környezetére néz. A fehér épület legfelső emeletén, egy nagy lakosztályban található a Cheltenham Biztonsági Szolgálat irodája: a magánvállalkozás vezetők védelméről gondoskodó hivatásosokat, épületbiztonsági szakembereket foglalkoztat és stratégiai hírszerző szolgáltatást nyújt brit és más, nem hazai területen tevékenykedő nyugat-európai vállalatoknak. A Cheltenhamet egy hatvankét éves angol, bizonyos Sir Donald Fitzroy álmodta meg, hozta létre és üzemelteti.

Fitzroy a szerdai nap első felét kemény munkával töltötte, most azonban mindent megtett, hogy elterelje gondolatait a feladról. Tartott egy pillanatnyi szünetet, hogy kitisztuljon a feje, közben antik íróasztalán dobolt vaskos ujjával. Nem volt ideje a férfira, aki odakinn, titkárnője társaságában várakozott udvariasan – valami sürgős ügy teljesen lekötötte a figyelmét –, mégsem tehette meg, hogy elküldi a látogatót. Egyszerűen várnia kellett a jelenlegi válság kezelésével.

A fiatalember egy órával korábban telefonált, és azt mondta Sir Donald titkárnőjének, hogy sürgős ügyben azonnal beszélnie kell a főnökével. A Cheltenham irodájában rendszeresen fogadtak efféle hívásokat. Ez a telefon különbözött a többitől. Fitzroy aligha kérhette volna meg

a határozott férfit, hogy térjen vissza később, mivel a LaurentGroup alkalmazásában állt. A francia mamutcég bonyolította Európában, Ázsiában, Afrikában és Dél-Amerikában a kőolaj-, földgáz- és egyéb bányászathoz tartozó termékek szállítását tengeren és szárazföldön egyaránt, továbbá ellátta a kapcsolódó mérnökmunkát és a kikötők üzemeltetését. Ez a vállalat volt Fitzroy legnagyobb megbízója, így bármilyen sürgős dolga lett volna, nem küldhette el szabadkozva látogatóját.

A Cheltenham gondoskodott a LaurentGroup irodáinak biztonságáról Belgiumban, Hollandiában és az Egyesült Királyságban, ugyanakkor bármilyen kiemelt ügyfélnek számított a biztonsági szolgáltató cég életében a Laurent, Sir Donald tisztában volt vele, hogy a köztük fennálló megállapodás csupán egyetlen csepp a mamutcég éves biztonsági ráfordításaiban. A védelmi szektorban mindenki tudta, hogy a LaurentGroup nem központilag irányítja saját biztonsági részlegeit, és általában helyi vállalkozásokat bíz meg a munka nehezeivel az ingatlanjainak otthont adó több mint nyolcvan országban. Idetartozott az olyan ártalmatlan tevékenység, mint a titkárnők előzetes biztonsági vizsgálata a Kuala Lumpur-i irodában, de hitvány munkák is, mint eltörni egy túl okos dokkmunkás lábát Mumbaiban, vagy felosztatni egy problémát okozó szakszervezeti tüntetést Gdańskban.

És természetesen a Laurent párizsi központi irodájában ülő felsővezetés időről időre azt kívánta, végleg szűnjön meg egy-egy probléma, Fitzroy pedig tudta, hogy erre is megvannak az embereik.

A nemzetközi vállalatok többsége a világnak olyan alja részein működött, ahol több volt a bandita, mint a rendőr, több volt a munkáért küzdő éhes ember, mint a művelt fő, akik szervezetséget akartak és reformokra törekedtek. A nemzetközi vállalatok nagyobbik része olyan módszereket is alkalmazott, amelyek egyáltalán nem jelentek meg az igazgatósági tájékoztatók tematikájában, sem az éves pénzügyi jelentés költségrovatában, a LaurentGroup azonban közismerten keményvonalas vállalkozás volt a harmadik világbeli eszközök és erőforrások kezelésében.

És ez egyáltalán nem vált a részvények kárára.

Donald Fitzroy félretette tehát a másik ügy miatti aggodalmát, megnyomta a belső hívó gombját, és megkérte a titkárnőjét, hogy kísérje be a látogatót.

Elsőként a fiatalember öltönye keltette föl a figyelmét. Londonban az üzleti partnerek megítélésében sokat számított, ki melyik szabóval dolgoztat. A férfi Huntsmant viselt: Sir Donald fölismerte a Savile Row-n működő üzlet portékáját, és ez sokat elmondott a vendégéről. Ő maga a Norton & Sonshoz járt; elegáns, de egy hajszálnyival kevésbé hivatalos stílust képviselt. Ezzel együtt kiválónak tartotta a fiatalember stílusát. Egyetlen gyors, gyakorlott pillantás elég volt, hogy megállapítsa, a látogatója ügyvéd, magasan képzett, amerikai, ugyanakkor tisztelettel viseltetik a brit szokások és hagyományok iránt.

– Ne is mondja, Mr. Lloyd. Engedje meg, hogy magam jöjjelek rá! – szólította meg Fitzroy, ahogy nyájas mosollyal átszelte az irodáját. – Valahol a környéken végezte a jogi egyetemet? Úgy vélem, a King's College lehetett az. Talán még otthon, az Egyesült Államokban folytatott tanulmányokat követően. Veszem magamnak a bátorságot, és feltételezem, a Yale-re járt, de előbb hadd halljam beszélni, hogy biztosra tudhassam.

A fiatalember elvigyorodott, és gondosan ápolt kezét nyújtotta erős kézfogásra.

– A King's College-on tanultam, uram, miután otthon a Princetonon végeztem.

Kezet ráztak, majd Fitzroy az irodája elülső részén berendezett társalgósarok felé terelte.

– Igen, most már hallom. A Princeton.

– Lenyűgöző, Sir Donald – mondta a vendége, Lloyd, mialatt Fitzroy helyet foglalt a kávézóasztal túlsó végében álló széken. – Gondolom, korábbi munkája során sokat tanult arról, miként kell felmérni az embereket.

A Cheltenham vezetője megemelte bozontos fehér szemöldökét, ahogy kávét töltött mindkettőjüknek az asztalon álló ezüstkészletből.

– Néhány évvel ezelőtt megjelent rólam egy cikk az *Economist*-ban. Onnan talán ismerős lehet egy s más a koronának végzett szolgáltatimról.

Lloyd biccentett, és belekortyolt a csészéjébe.

– Bevallom bűneimet. A harminc év, amit az MI5-nál töltött, jobbára Ulsterban, az északír válság idején. Aztán jött a váltás a vállalati biztonsági területre. Az a hízelgő cikk bizonyára segített az üzlet építésében.

– De még mennyire – felelte gondosan begyakorolt mosollyal Fitzroy.

– Azt is be kell ismernem, hogy eddig még soha nem találkoztam valódi lovaggal.

Erre Sir Donald hangosan fölnevetett.

– A volt feleségem mind a mai napig ezzel a címmel élcelődik a baráti körünkben. Gyakorta felhívja a figyelmet arra, hogy nem a nemesi származást, hanem a nemességet jelöli, és mivel rám nyilvánvalóan egyik sem igaz, úgy véli, a megnevezés az én esetemben egyáltalán nem helytálló.

Nem keserűség, csupán kedélyes önirónia csendült a hangjában, ahogy ezt mondta.

Lloyd udvariasan kuncogott.

– Általában Mr. Stanley-vel működöm együtt, a londoni irodájukból. Ön mivel foglalkozik a LaurentGroupban, Mr. Lloyd?

Az amerikai visszatette csészéjét a kistányérra.

– Kérem, bocsássa meg, amiért ilyen váratlanul kértem találkozót öntől, ahogyan azt is, hogy ilyen hirtelen a tárgyra térek.

– Semmiség, fiatalember. Noha az angolok többségére, különösen az én nemzedékem tagjaira nem jellemző, én tisztелеm az amerikai üzletemberek céltudatosságát. Kétség nem fér hozzá, hogy a soha véget nem érő teázás és a sütemények hátrányosan érintették az angol termelékenységet. Szóval mindkét társaságtól megkaphatom, ahogy önöknél szokás mondani. – Azzal belekortyolt a kávéjába.

A fiatalember előrehajolt.

– Nem azért olyan sietős, mert amerikai vagyok, hanem inkább azért, mert a cégemnek szüksége van valami kulcsfontosságúra.

– Remélem, tudok segíteni.

– Biztos vagyok benne. Azért jöttem, hogy egy olyan eseményről érdeklődjek, ami húsz órával ezelőtt történt, Haszakában.

Fitzroy oldalvást billentette a fejét, és elmosolyodott.

– Sajnálom. Be kell ismernem, ez a név nem mond semmit.

– Kelet-Szíriában található a hely, Mr. Fitzroy.

Megremegett a jól begyakorlott mosoly, és Sir Donald nem felelt. Lassan leengedte csészéjét az asztalra.

– Ismét csak elnézést kell kérnem, amiért így siettetem a dolgokat, ám ebben az ügyben az idő nem csupán kulcsfontosságú, hanem gyakorlatilag nem áll rendelkezésre – mondta Lloyd.

– Hallgatom.

Mostanra teljesen lehervadt az angol tíz másodperccel korábbi nyájas mosolya.

– Helyi idő szerint tegnap este nyolckor valaki végzett dr. Isaac Abubakerral. Talán tudja, ő volt a nigériai energetikai miniszter.

– Érdekes. – Fitzroy kevésbé barátságos hangon beszélt most, mint eddig. – Mi keresnivalója volt a nigériai energetikai miniszternek Kelet-Szíriában? Ott legfeljebb az összeverődő dzsihádisták lelkesedéséből lehet energiát nyerni, akik átsurrannak Irakba, hogy tovább szítsák az ottani konfliktust.

Lloyd elmosolyodott.

– A jó doktor szélsőséges gondolkodású muszlim volt. Meglehet, azért tartózkodott épp azon a vidéken, hogy anyagi támogatást nyújtson az ügynek. Nem azért jöttem, hogy a védelmére keljek, engem csak a gyilkosa érdekel. Úgy esett, hogy a merénylő életben maradt, és átszökött Irakba.

– Micsoda balszerencse!

– Neki nem. Jó szakember, sőt még annál is jobb. Ő a legjobb. A munkát ugyanis az végezte el, akit így hívnak: a Szürke Ember.

Fitzroy keresztbe tette a lábát, és hátradőlt.

– Mese.

– Nem mese, hanem egy létező személy. Rendkívül ügyes, de végső soron hús-vér ember.

– Miért jött ide? – Fitzroy hangjában nyoma sem volt a beszélgetés kezdetén tapasztalható apai kedvességnek.

– Azért jöttem ide, mert maga irányítja.

– Ezt meg hogy érti?

– Maga intézi a dolgait. Maga ellenőrzi a szerződéseit, maga biztosítja a logisztikát a műveleteihez, maga látja el információkkal, maga gyűjti be a fizetséget, és utalja át a bankszámláira a díját.

– Ezt az ostobaságot meg hol hallotta?

– Sir Donald, ha lenne rá időm, pontosan olyan udvariasan bánnék önnel, ami megilleti, vívhatnánk remek szócsatákat, ahol én cseleznék, ön háraitana, és mind a ketten egyenes háttal járkálnánk fel-alá az irodájában, amíg végül az egyikünk kardjával bevinné a gyilkos találatot. Mindazonáltal sajnálatos módon rettentő nyomás alatt állok, ami arra késztet, hogy ne foglalkozzam a bevett udvariassági formákkal.

Ismét kortyolt a kávéjából, és enyhén elfintorodott a keserű ízre.

– *Tudom*, hogy a merénylő az a személy volt, akit Szürke Embernek neveznek, és azt is, hogy ön a közvetlen megbízója. Megkérdezheti, honnan az információm, én pedig nyilván hazudnék valamit, márpedig a következő néhány órában épp azon múlik a kapcsolatunk, hogy képesek vagyunk-e egymással őszintén beszélni.

– Folytassa!

– Mint említettem, a Szürke Ember átjutott Irakba, de lekészte a kiemelés, mert meggondolatlanságból tűzharcba keveredett egy jóval nagyobb létszámú felkelő erővel. Tíz, vagy még több embert is megölt, illetve megsebesített. Megmentette az Amerikai Nemzeti Gárda egyik tagját, és elhozta egy másiknak a holttestét. Most pedig menekül.

– Honnan tudja, hogy a Szürke Ember volt dr. Abubaker merénylője?

– Nincs a világon más, akit elküldenének erre a feladatra, mert nincs a világon senki, aki képes lenne elvégezni.

– És mégis azt állítja, hogy meggondolatlanságot követett el.

– Ez is csak azt bizonyítja, hogy igazam van. A Szürke Ember valamikor az amerikai kormánynak dolgozott. Hibát követett el, vadászott rá a CIA, ő pedig bujkálni kezdett korábbi gazdái elől. Függetlenül attól, hogy megromlott a viszonya Langley-vel, változatlanul amerikai hazafi. Nem tudta figyelmen kívül hagyni a lezuhant helikoptert és a tizenegy halott honfitársát, mindenképpen meg akarta valahogyan torolni a merényletet.

– Ez a bizonyítéka?

Lloyd végigsimított a zakója szövetén.

– Egy ideje tudatában voltunk már annak, hogy a Szürke Ember leszerződött az Abubaker elleni merényletre. Amikor a jó doktor egy család következtében meghalt, nem kellett találgatnunk, ki is lehetett a gyilkosa.

– Sajnálom, Mr. Lloyd. Öregember vagyok, magának kell elmagyaráznia mindent. Mit keres az irodámban?

– A vállalatom megháromszorozza a Cheltenhammel kötött szerződése értékét, amennyiben segít nekünk semlegesíteni a Szürke Embert. Nem kívánok az egyébként sem lényeges részletekbe bocsátkozni. A lényeg: a nigériai elnök azt kéri, hogy segítsünk neki igazságot szolgáltatni a testvére gyilkosának.

– Miért épp a LaurentGrouptól kéri?

– Ez pontosan az előbb említett lényegtelen részletek közé tartozik.

– Amennyiben folytatnunk kell ezt a beszélgetést, nagyon is lényegesnek találja majd ezeket a részleteket.